Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΗΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ός | *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἀπριλίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 21*

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Διάβολε, διάβολε! ἔκαμε. Καὶ τί ἀνακατεύονται αὐτοί; Τί σχέση ἔχουν αὐτοὶ μὲ τὶς δικές μου ὑποθέσεις;

Ἔκαμε μερικὲς βόλτες πάνω-κάτω πολὺ νευρικὰ κι' ὕστερα στάθηκε ἀντίκρυ στὴν ξενοδόχισσα, πολὺ κοντὰ στὴν Ἰσλέ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε ν' ἀκούει κρυμμένη στὸ μπουφφέ:

— Κυρὰ-Γρίπω, εἶπε ὁ κύριος αὐτός, ποὺ σιγὰ-σιγὰ μᾶς φανερώνεται πὼς ἦταν ἕνας λωποδύτης· κυρὰ Γρίπω, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσεις νὰ ξελασπώσω ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Τοῦ λόγου σου μπορεῖς.

Ἡ γριὰ μυρίστηκε ὅτι κάτι θὰ μποροῦσε νὰ τσιμπήσει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

—Ἄλλο ποὺ δὲ θέλω κι' ἐγώ, κύριε Πατατούκα, μὰ καταλαβαίνετε, ὅτι δὲ συμφέρει στὸ κατάστημά μου νἄχω ἱστορίες μὲ τὴν ἀστυνομία.

Ὁ ἔμπιστος τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα χαμήλωσε τὴ φωνή, πῆρε τὸ χέρι τῆς γριᾶς καὶ τῆς εἶπε:

—Ἄκουσε, κυρὰ-Γρίπω. Ἐδῶ εἶναι παιχνίδι ἀνοιχτό. Μποροῦμε νὰ κερδίσουμε παρὰ μὲ σοῦρά, ἀρκεῖ νὰ μὲ βοηθήσεις. Κάτσε νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα: Ὁ πατέρας τοῦ πρίγκιπα μοῦδωσε ἕνα μεγάλο πράσινο διαμάντι, ποὺ τοῦ κάκου πολεμῶ νὰ τὸ πουλήσω ἀπὸ τότε ποὺ ἤρθα στὸ Παρίσι.

— Ψεύτικο; ἔκαμε ἡ γριὰ εἰρωνικά.

— Καθόλου! Ἀπεναντίας, ἀληθινότατο! Εἶναι πολὺ ὄμορφο κι' ἀξίζει ὡς ἐνάμισυ ἑκατομμύριο. Ἄκουε, κυρούλα μου; ἑ-νά-μι-συ!

— Πῶ, πῶ! ἔκαμε πάλι ἡ γριά. Καὶ γιατὶ λοιπὸν δὲν μπορεῖς νὰ τὸ «ξαργυρώσεις»;

— Γιατὶ ὅλοι οἱ χρυσικοὶ θέλουν νὰ τοὺς πῶ ποῦ τὸ βρῆκα. Τοὺς λέω μοῦ τὄδωσε ὁ βασιλιάς. Λοιπόν, λένε, νὰ μᾶς φέρεις τὴν ἄδειά του, νὰ τ' ἀγοράσουμε.

— Δύσκολα πράμματα! εἶπε ἡ γριά, κουνώντας τὸ κεφάλι.

— Εἶπα στοὺς ἐμπόρους αὐτοὺς ὅτι θὰ ζητήσω καὶ θὰ τοὺς πάω τὴν ἄδεια. Νὰ γιατὶ ἀφίνω τόσον καιρὸ τὰ μικρὰ στὸ σπίτι σου.

Κι' ὁ Πατατούκας ἀναστέναξε:

— Ἄχ, εἶπε, ὃς μποροῦσα νὰ βάλω στὸ χέρι αὐτὰ τὰ λιανά, κι' ἀμέσως θὰ σοῦδινα τὶς διακόσιες χιλιάδες ποὺ σοῦταξα ἐσένα, καὶ θὰ τὄσκαζα ὕστερα γιὰ τὸ Βέλγιο ἢ γιὰ τὴν Ἀμερική! Σὲ λίγες μέρες ἐσὺ θὰ πήγαινες τὰ παιδιὰ στὸ Τμῆμα κι' ἔτσι θὰ τὰ ξεφορτωνόσουν. Καὶ θἄμαστε κι' οἱ δυό μας πλούσιοι!

—Ἐνῶ τώρα εἴμαστε φτωχοί! ἔκαμε ἡ γριὰ μὲ πίκρα.

Ὁ Πατατούκας κτύπησε τὸ χέρι μὲ πεῖσμα στὸ τραπέζι.

— Θὰ γίνουμε πλούσιοι, καὶ θὰ εἶναι μέρα-μεσημέρι, ποὺ λέει ὁ λόγος!

— Μὰ σοῦ λέω, ὅτι πολὺν καιρὸ δὲ μπορῶ νὰ περιμένω!

—Ἔστω, δός μου ὀχτὼ μέρες προθεσμία. Ὀχτὼ μέρες, δὲν εἶναι σπουδαία δουλειά. Ὡς τὴν ἄλλη βδομάδα, φαντάζομαι πὼς θὰ τὄχω ξεπουλήσει αὐτὸ τὸ «λιλί».

Ἡ γριὰ ἔκαμε πάλι πὼς δὲν ἤθελε καὶ τέλος εἶπε:

— Τελοσπάντων, δέχομαι νὰ σοῦ δώσω αὐτὴ τὴ διορία, μὰ παραπέρα ὄ-

«Τίναξε μὲ τὰ πόδια του τὶς βούρτσες . . .» (Σελ. 177, στ. α'.)

χι! Ἔχουμε σήμερα 14 Φεβρουαρίου, ἂν στὶς 22 τὸ μεσημέρι δὲ μοῦ μετρήσεις τὰ συμφωνημένα, πηγαίνω τὰ παιδιὰ ὁλόϊσα στὸ Τμῆμα!

—Ἔννοια σου, θὰ γίνουν ὅλα!

—Ἡ ὥρα ἡ καλή! εἶπε ἡ ξενοδόχισσα, ποὺ τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ τὴν προσδοκία τοῦ κέρδους. Τέλεια ἐγὼ πῶς τοῦ λόγου σου εἶσ' ἔξυπνος ἄνθρωπος... Καὶ τώρα, μου ἐπιτρέπεις νὰ κοιτάξω τὶς δουλειές μου; Εἶναι σχεδὸν ἑπτὰ ἡ ὥρα καὶ, ὅπου νἆναι, θἀρθοῦν οἱ πελάτες.

Ὁ Πατατούκας διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, λέγοντας:

— Βασίσου σὲ μένα, κυρὰ-Γρίπω. Στὶς 22 Φεβρουαρίου θἀρθῶ μαζὶ μὲ τὰ λεφτά.

Καὶ βγῆκε ἔξω.

Τὴ στιγμή, ποὺ ἡ γριὰ ξέβγαζε τὸν Πατατούκα ὡς τὴν πόρτα, ἡ Ἰσλὲ βρῆκε εὐκαιρία καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα της.

Ἦταν σαστισμένη μὲ ὅσα εἶχε ἀκούσει καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν, καθὼς ἔστρωνε τὸ τραπέζι.

— Καϊμένε Μοκοκό, συλλογιζόταν, ποὺ νἆξερες τί θέλουν νὰ σοῦ κάνουν! Εὐτυχῶς ποὺ τἄμαθα ὅλα!...

Καὶ χαμογελώντας, πρόσθεσε:

—Ἤξερα τί ἔκανα ἐγώ, ὅταν τὸ σκασα κι' ἦρθα μαζί σου!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ ὅρκος τῶν παλιάτσων

Ἡ Ἰσλὲ δὲν κοιμήθηκε πολὺ τὴν ἀκόλουθη νύχτα.

Εὐθὺς μόλις τελείωσε τὶς δουλειές της, ἀνέβηκε στὴ φτωχική καμαρούλα της, κάθησε στὸ κρεββάτι της καί, μὲ σβυστὸ τὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴν τὴν πάρει μυρωδιὰ ἡ ξενοδόχισσα, ἄρχισε νὰ συλλογιέται.

Εἶχε πόλλὰ νὰ συλλογισθεῖ!..

Ἡ καμαρούλα φωτιζόταν ἀπ' ἕνα φανάρι τοῦ γκαζιοῦ, ποὺ ἦταν ἀναμμένο στὸ δρόμο. Ἡ μικρὴ πῆρε ἕνα μολύβι κι' ἕνα κομμάτι χαρτὶ κι' ἔγραψε:

«***Ἡ Ἰσλὲ θέλει νὰ μιλήσει στὸν κ. Πούμ-Πούμ ἀμέσως μὰ νὰ μὴ μάθει κανεὶς τίποτα.***»

Δίπλωσε τὸ χαρτί, ἔβγαλε τὰ παπούτσια της, κατέβηκε ἀθόρυβα τὴ σκάλα κι' ἔχωσε τὸ σύντομο αὐτὸ γραμματάκι κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τοῦ παλιάτσου.

Ὕστερα ἀνέβηκε πάλι στὴ σοφίτα της καὶ κάθησε, κάπως πιὸ ἥσυχη τώρα

Ἡ μικρούλα εἶχε καταλάβει εὐθὺς ἀμέσως ὅτι μόνη της δὲ θὰ εἶχε τὴ δύναμη νὰ πολεμήσει τὰ κακὰ σχέδια τοῦ Πατατούκα. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐμπιστευθεῖ τὸ μυστικό της στὸ φίλο της τὸν Πούμ-Πούμ. Ἤξερε ὅτι ὁ γελαστὸς κι' ἀγαθὸς παλιάτσος θἄδειχνε ἐνδιαφέρο γιὰ τὰ δυὸ ἔρημα παιδιά.

Ὁ Πούμ-Πούμ γύριζε ἀργὰ ἀπὸ τὴ δουλειά του, γι' αὐτὸ ἡ Ἰσλὲ καθόταν καὶ τὸν περίμενε ἄγρυπνη.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«—Διάβολε! ἔκαμε ὁ Πατατούκας». (Σελ. 181, στ. α'.)

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Στὸν Ἀπόστ. Παπαδόπουλο

Τὸ καράβι τοῦ παππποῦ
Κίνησε καὶ πάει
Στ' ἄγρια τὰ πελάγη

Κίνησε γιὰ ποῦ;
Βενετιὰ γιὰ Πόλι;
—Πόσο κλάψαμε ὅλοι!—

Τὸ καράβι τοῦ παππποῦ
Κίνησε χτὲς βράδυ
Συντροφιὰ τοῦ ὁμάδι

Οἱ εὐχὲς τοῦ σπιτικοῦ
Γιὰ ναρθεῖ καὶ πάλι
Στὸ γλυκὸ ἀκρογιάλι...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ κουνάβι ὁρμησε κατεπάνω της μὲ σηκωμένη τρίχα καὶ καμπουριασμένη ράχη.

— Ποῦ εἶδες τὶς ἀγριόχηνες; τὴν ρώτησε. Ποῦ εἶναι; Πές μου γρήγορα, εἰδεμὴ σοῦ κόβω τὸ λαρύγγι.

— Στάσου, στάσου, μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶμαι δικιά σου ἀπὸ σένα καὶ ὅτι πρέπει νὰ εἶσαι εὐγενικὸς μαζί μου, εἶπε ἡ ἀλεπού. Μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση θὰ σοῦ δείξω ποῦ εἶναι οἱ ἀγριόχηνες.

Ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, τὸ κουνάβι κατέβαινε σὰν ἀστραπὴ τὸ βράχο κι' ἡ ἀλεποῦ περίμενε μὲ ἀγωνία νἀκούσῃ τὶς φωνὲς ἀπὸ τὶς χῆνες. Ἀντὶ ὅμως γι' αὐτό, εἶδε τὸ κουνάβι νὰ πέφτῃ μέσα στὸ ποτάμι μὲ τέτοια ὁρμή, ὥστε τὸ νερὸ πετάχτηκε ψηλά. Κι' ἀμέσως ἔπειτα οἱ ἀγριόχηνες σηκώθηκαν καὶ πέταξαν μὲ βία μακριὰ ἀπ' τὸ ποτάμι.

Ἡ κυρὰ Μαριὼ ἤθελε νὰ κυνηγήσῃ τὶς ἀγριόχηνες, ἦταν ὅμως περίεργη νὰ μάθῃ πῶς σώθηκαν· καὶ γι' αὐτὸ στάθηκε στὴν ἴδια θέση ἕως ὅτου τὸ κουνάβι ἀνέβηκε ἐπάνω. Τὸ καϊμένο ἦταν μουσκεμα κι' ἔξυνε μὲ τὰ μπροστινά του πόδια τὸ κεφάλι του.

— Δὲν τὸ φανταζόμουνα πῶς θἄσουν τόσο ἀτζαμής, ὥστε νὰ πέσῃς στὸ ποτάμι, τοῦ εἶπε μὲ κακία ἡ ἀλεπού.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀτζαμὴς καὶ κάνεις ἄσχημα νὰ μὲ κοροϊδεύεις, εἶπε τὸ κουνάβι. Ἐγὼ εἶχα φθάσει σ' ἕνα μικρὸ θάμνο ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὶς ἀγριόχηνες, καὶ συλλογιζόμουν μὲ τί τρόπο θὰ ἔπνιγα, ὅσες περισσότερες μποροῦσα, ὅταν ἕνας πισπιρίγκος τόσος-δὰ πετάχτηκε ἀπάνω καὶ μοῦρριξε μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι μὲ τέτοια δύναμη, ὥστε ἔπεσα μέσ' στὸ νερὸ κι' ὡς ὅτου βγῶ ἔξω...

Τὸ κουνάβι δὲν προχώρησε περισσότερο, γιατὶ δὲν ἦταν πιὰ κανεὶς κοντά του γιὰ νὰ τἀκούσῃ. Ἡ ἀλεποῦ εἶχε φύγει κ' ἔτρεχε κατὰ κεῖ ποὺ εἶχαν πετάξει οἱ ἀγριόχηνες.

Ἐντωμεταξὺ ἡ Ἄκκα ἔψαχνε νὰ βρῇ ἕνα μέρος γιὰ νὰ κουρνιάσῃ αὐτὴ καὶ τὸ κοπάδι της. Δὲν εἶχε σκοτεινάσει ἐντελῶς ἀκόμα καὶ τὸ μισοφέγγαρο ποὺ στεκόταν ψηλὰ στὸν οὐρανό, ἔρριχνε ἀρκετὸ φῶς, ὥστε ἡ χήνα ἔβλεπε καλὰ τὸν δρόμο της. Τράβηξε ἴσια ἀκολουθώντας τὸ ποτάμι κι' ἔφθασε ὡς τὸν Μεγάλο Καταρράκτη. Λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν καταρράκτη, βρισκόνταν μερικὲς πέτρες, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη, καὶ γύρω τους στριφογυρνοῦσε τὸ ποτάμι μὲ ὁρμὴ κι' ἀφριζε μαγιωμένο.

Αὐτὲς οἱ πέτρες κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ ἀναπαυτικὲς γιὰ τὶς ἀγριόχηνες. Ἐκεῖ ὅμως τὰ πουλιὰ ἦταν ἀσφαλισμένα καὶ ἀπὸ τἀγρίμια κι' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Σὲ λίγα λεπτὰ ἔφθασε κι' ἡ ἀλεποὺ ἐκεῖ πέρα. Εἶδε ὅτι οἱ ἀγριόχηνες εἶχαν κουρνιάσει μέσ' στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ καὶ κατάλαβε πῶς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὶς φθάσῃ. Ἄρχισε λοιπὸν νἀπελπίζεται καὶ λογάριαζε τὸ παιχνίδι της γιὰ χαμένο.

Ἐνῶ ὅμως ἔκανε αὐτὲς τὶς σκέψεις, εἶδε ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ ποτάμι ποὺ ἄφριζε, νὰ βγαίνῃ μία βύδρα ποὺ κρατοῦσε στὸ στόμα της ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ψάρι. Ἡ κυρὰ Μαριὼ τὴν ἐπλησίασε, στάθηκε ὅμως ἀρκετὰ μακρυά, ὥστε νὰ μὴν νομίσῃ ἡ βύδρα πῶς ἤθελε νὰ τῆς ἁρπάξῃ τὸ κυνήγι της.

— Μοῦ φαίνεται παράξενο ποὺ πιάνεις τὰ παλιόψαρα τοῦ ποταμοῦ, ἐνῶ ἐκεῖ, κοντὰ στὸν καταρράκτη, βρίσκεται ἕνα ὁλόκληρο κοπάδι ἀγριόχηνες, εἶπε στὴ βύδρα ἡ ἀλεποῦ.

Ἡ τραχὴ της ὅμως ἦταν τόση, ὥστε δὲν φρόντισε νὰ κάνῃ τὴ φράση της πιὸ τεχνική.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

(Παράδοση)

Στὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, στῆς Ναζαρὲτ τὴν ἡλιόλουστη ἐξοχή, τὸ Θεῖο Παιδὶ μὲ τοὺς μικρούς Του φίλους παίζει.

Στὸ ρυάκι τἀνθοστόλιστο πλάι, τὰ μικρά Του χέρια μὲ ἀγάπη καὶ χαρὰ καὶ καλοσύνη πλάθουν πουλάκια μὲ τὸ χῶμα τὸ βρεγμένο.

Κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τὸ χρυσό, μὲ τὰ φτερὰ ἁπλωμένα, τὰ πουλάκια στεγνώνουν.

Ἕνας Φαρισαῖος περνάει.

— Κακόπαιδα τοῦ διαβόλου! φωνάζει, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ κάνετ' ἐκεῖ Σάββατο μέρα!

Καὶ τὸ κακό του ποδὶ σηκώνεται μ' ὁρμὴ καὶ μὲ θυμὸ πάνω στὰ παιχνίδια τἀθῶα.

Μὰ ὁ Χριστὸς τὰ χεράκια Του μὲ πόθο χτυπάει, τὰ πουλάκια ζωντανεύουν καὶ πετοῦν ψηλά...

Κι' ἔτσι γεννήθηκαν τὰ χελιδόνια.

Μὲ τὰ σταχτιά τους τὰ φτερὰ φθάνουν στὴ στέγη ποὺ σκεπάζει τὸ σπιτάκι τοῦ Ἰησοῦ καὶ μὲ τὸ ἴδιο χῶμα ποὺ πλάσθηκαν, χτίζουν ἐκεῖ τὴ φωλιά τους, τὴ χαρά τους!

Τὰ χελιδόνια πάντα διαλέγουν τὴ στέγη τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ φίλου, γιὰ νὰ προφυλάξουν τὰ μικρά τους.

Ζοῦν ἐλεύθερα ἐκεῖ ποὺ τὰ σέβονται καὶ τἀγαποῦν.

Φέρνει τὴν εὐτυχία ὁ ἐρχομός τους!

Περνοῦν τὰ χρόνια...

Τὸ Θεῖο Παιδί, τοῦ κόσμου ὁ Λυτρωτής, ἀνεβαίνει στὸ Γολγοθᾶ. Καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο τὸ σκληρό, τὰ χελιδόνια λυπημένα ἀκολουθοῦν καὶ θλιβερὸ τοῦ ρίχνουν στεναγμό...

— Ὁ Κύριος πεθαίνει!

Στὸ πρόσωπό Του τὸ χλωμὸ ἕνα αὐλάκι ματωμένο μαζὶ μὲ τὰ δάκρυά Του ἑνώνεται...

Τὰ χελιδόνια τότε, ἕνα-ἕνα, μὲ τὸ μικρό τους ράμφισμα, τραβοῦν ἀπ' τὸ στεφάνι τἀγκάθια ποὺ κεντοῦνε τὸ πάγκαλό Του μέτωπο.

Περνοῦν οἱ ὧρες, μαυροφόρες... Μέσ' στὴν ὑπέρτατη ὀδύνη, ὁ Σταυρωμένος τὸ κεφάλι γέρνει...

Ὁ οὐρανὸς μαυρίλα ντύνεται... Ἡ γῆ τρέμει. Τὰ χελιδόνια στενάζουν μὲ πόνο φριχτό... Καὶ τὰ σταχτιὰ φτερά τους παίρνουν ἀπὸ τότε τοῦ πένθους τὸ χρῶμο ποὺ ποτέ, ποτὲ πιὰ δὲν ἀφήνουν...

Μ. Γ. ΣΑΡΙΒΑΣΕΒΑΝΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

Τοποθετήθηκαν πάλι ὅπως πρῶτα καὶ πρόσεχαν, κοίταζαν, ἀφογκράζονταν.

Πέρασε καμμιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ ἰδοῦν καὶ νἀκούσουν τίποτα. Ποιὸς εἶχε ὄρεξη, μὲ τέτοια ζέστη, νἀνεβῇ στὸν ξερόλοφο τοῦ Προφήτ' Ἠλιά!

Μὰ ὅταν ὁ ἥλιος κρύφτηκε πιὰ πίσω ἀπ' τὸ Μεγάλο Βουνὸ κι' εἶχε ἀρχίσει κάπως νὰ δροσίζῃ καὶ νὰ σκοτεινιάζῃ, ἀκούστηκαν βήματα στὸ μονοπάτι.

— Τὸ νοῦ σας! κάνει ὁ καπετάνιος.

Καὶ σκύβοντας προφυλαχτικά, βλέπει ἕναν ἀνθρωπάκο ποὺ ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ στὸ λόφο. Φοροῦσε ἄσπρη λινὴ φορεσιά, ὄχι καὶ τόσο καθαρή, ἄσπρα παπούτσια, ὄχι καὶ τόσο καινούρια, ἄσπρη κάσκα μὲ πλατειὰ κορδέλλα ποὺ κρεμόταν ἀπὸ πίσω, καὶ σκούρα ματογιάλια μὲ χοντρὸ μετάλλινο σκελετό.

Πολὺ κοντὸς καὶ λιγάκι στραβοκάνης, ὁ ἀνθρωπάκος αὐτός, μεσόκοπος, εἶχε γκρίζα γενάκια καὶ μουστάκι φαγωμένο. Κρατοῦσε στὰ χέρια του κι' ἕνα χοντρὸ βιβλίο, ἐκκλησιαστικό.

Ἦταν—νὰ ξέρετε—ὁ κὺρ-Ἀμβρόσιος, ἐκκλησάρης στὸν Ταξιάρχη, τὴ μεγάλη ἐκκλησιά· μὰ εἶχε στὴ φροντίδα του καὶ τὰ ξωκλήσια τοῦ Προφήτ' Ἠλία καὶ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Κάθε δειλινό, μὲ τὴ δροσιά, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀνέβαινε στοὺς δυὸ λόφους κι' ἄναβε στὰ δυὸ Ἱερὰ τἀκοίμητα καντήλια.

Ἔτσι κι' ἀπόψε· ἀφοῦ ἄναψε τὸ καντήλι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ἐρχόταν τώρα νἀνάψῃ καὶ τὸ καντήλι τοῦ Προφήτ' Ἠλία.

Ὁ Μπέμπης ὅμως, ποὺ δὲν ἤξερε τὸν κὺρ-Ἀμβρόσιο καθόλου, τὸν πῆρε ἀμέσως γιά... Ἐγγλέζο περιηγητή. Γιατὶ ὅποιος πεινάει, λέει ἡ παροιμία, καρβέλια ὀνειρεύεται.

— Νά τος!.. λέει στοὺς ἄλλους σιγά· δὲ σᾶς τὄλεγα;..

— Ποιός; ποιός;..

—Ὁ Ἐγγλέζος!.. Κρυφτῆτε σεῖς καὶ σφυρίζετε!..

Κρύφτηκαν ὅλοι πίσω ἀπ' τὸ πεζούλι κι' ἄρχισαν νὰ σφυρίζουν. Ἐκεῖνος ὁ Φούσκας μάλιστα ἔκανε κάτι σφυριγματιὲς ποὺ ξεκούφαιναν. Σὲ λίγο ἄρχισε κι' ὁ Σπίθας νὰ γαυγίζῃ ἄγρια.

Ὁ κὺρ-Ἀμβρόσιος, ποὺ εἶχε πλησιάσει ἀρκετὰ στὸ ἐκκλησάκι, στάθηκε μὲ ἀπορία: Ποιοὶ ἦταν, καλέ, στὸν αὐλόγυρο; καὶ γιατὶ σφύριζαν ἔτσι; Βέβαια ποὺ δὲν θἄταν καλοὶ ἄνθρωποι...

Καὶ κοίταξε ψηλά. Μὰ δὲν εἶδε παρὰ τὸ κεφάλι ἑνὸς γαϊδάρου, ποὺ τὸν κοίταζε σὰ νἄθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ. — Μπά!..

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΣ χρόνος εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ δράμα τῆς Σταυρώσεως κι' ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ Ἀπόστολοι, ποὺ εἶχαν σκορπισθεῖ σ' ὅλη τὴν Παλαιστίνη καὶ σ' ὅλη τὴ Συρία, γιὰ νὰ ξαπλώσουν τὴ νέα θρησκεία, γυρίζουν ἕνας-ἕνας στὰ Ἱεροσόλυμα. Θέλουν νὰ εἶναι ἐκεῖ, νὰ γιορτάσουν ὅλοι μαζὶ τὴ μεγάλη ἐπέτειο, τὴν πρώτη... Καὶ συναθροίζονται στὸ ἅγιο σπίτι, ὅπου κατοικεῖ ἡ μακαρία Μητέρα μὲ τὸν ἀγαπημένο Μαθητή. Δὲν φοβοῦνται πιὰ τοὺς «Ἰουδαίους», τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς. Ὅσο κι' ἂν σφράγισαν, ὅσο κι' ἂν φύλαξαν τὸν τάφο, ὁ «πλάνος ἐκεῖνος» ἀναστήθηκε. Τὸ θαῦμα τοὺς κρατεῖ ἁλαλιασμένους ἀκόμα κι' αὐτούς. Ἔπειτα, δὲν ἔχουν ἀκόμα ἰδέα τί ἄπλωμα θὰ λάβῃ ἡ νέα θρησκεία. Τὴν περιφρονοῦν σὰ μιὰν αἵρεση ἀκίνδυνη. Ἀργότερα θὰνα νοηθοῦν καὶ θἀρχίσῃ ὁ μεγάλος διωγμός.

Ἄφοβα λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι κι' οἱ λίγοι ἀκόμα ὀπαδοί, ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν Κύριο, περιστοιχίζουν τώρα τὴν Παναγία. Εἶναι ἡ Πέμπτη τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Δὲν ἔχει τὴν ἴδια ἡμερομηνία, εἶναι ὅμως ἡ πρώτη μετὰ τὴν πανσέληνο τοῦ Μάρτη. «Νά, λένε, σαν ἀπόψε...» Καὶ θυμούμενοι τὸ τελευταῖο τραπέζι ποὺ ἔφαγαν μαζύ Του, κάνουν καὶ τὴν Πέμπτη ἐκείνη τὸ ἴδιο. Εἶναι μι' ἀληθινὴ ἱεροτελεστία. Διαβάζουν πρῶτα τὰ «Λόγια τοῦ Κυρίου», γραμμένα σὲ διάφορα τετράδια, ποὺ ἀπ' αὐτὰ σὲ λίγο θὰ βγῇ τὸ Εὐαγγέλιο. Κι' ὅταν φθάνουν στὰ λόγια τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου «λάβετε φάγετε... πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες... τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν...», ὁ Πέτρος κόβει καὶ μοιράζει σ' ὅλους ἀπὸ ἕνα κομμάτι τοῦ εὐλογημένου ἄρτου καὶ τοὺς δίνει νὰ πιοῦν τρεῖς φορὲς ἀπ' τὸ ποτήρι τοῦ εὐλογημένου οἴνου. Τὸ κάνουν στὴν ἀνάμνησή Του. Μὰ ἡ ἀνάμνηση αὐτὴ εἶναι τόσο ζωηρὴ καὶ τόσο συγκινημένη, ποὺ τοὺς Τὸν φέρνει μπροστά τους ὁλοζώντανο. Πίνοντας ἀπὸ τὸ κόκκινο ἐκεῖνο κρασὶ καὶ τρώγοντας ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἐκεῖνο ψωμί, νομίζουν πώς Τὸν βάζουν μέσα τους ἀκόμα μιὰ φορά, ὁλάκερο, μὲ τὸ αἷμα Του καὶ μὲ τὸ σῶμα. Γίνετ' ἕνα θαῦμα, μιὰ μετουσίωση. Εἶναι ἡ πρώτη Λειτουργία, ἡ πρώτη Μετάληψη.

Καὶ ξημερώνει Παρασκευή. Τὸ μαρτύριο, ἡ ἀγωνία, ὁ σωματικὸς θάνατος τοῦ Κυρίου τοὺς θλίβει βαριὰ τὴν ψυχή. Ἄς ξέρουν πὼς σὲ τρεῖς μέρες ἀναστήθηκε σὰ Θεός. Τὸν βλέπουν τώρα νὰ πάσχῃ σὰν ἄνθρωπος, Τὸν βλέπουν γυμνὸ καὶ ματωμένο, νὰ ξεψυχᾷ ἀπάνω σ' ἕνα σταυρό. Ἔπειτα νὰ Τὸν ξεκρεμνοῦν νεκρὸ καὶ νὰ Τὸν βάζουν σ' ἕναν τάφο... Ἡ Παναγία κλαίει σιωπηλά. Δακρύζουν γύρω της κι' οἱ ἄλλοι καὶ σιγοψιθυρίζουν προσευχές. Κάποιος διαβάζει, ἀπὸ τὰ «Λόγια τοῦ Κυρίου», ὅσα εἶπε στὸ πρετώριο, στὸν Πιλάτο κι' ὕστερα πάνω στὸ σταυρό. Οἱ ἄλλοι ἀκοῦνε. Κι' οἱ ὧρες περνοῦν θλιβερές, πένθιμες, — οἱ ὧρες τῆς Παρασκευῆς...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα δράματα παραμερίζουν κι' οἱ Ἀπόστολοι δὲν θυμοῦνται παρὰ τὴν προσδοκία ποὺ εἶχαν αἰσθανθεῖ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ταφή: «Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι!» Εἶναι γαλήνιοι ὅπως καὶ τότε, ποὺ εἶχαν μέσα τους τὴν ἐλπίδα, τὴ βεβαιότητα, πὼς ὁ λόγος Του θἀλήθευε. Καὶ περιμένουν, περιμένουν καὶ τώρα, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ ξαναγίνῃ τὸ θαῦμα καὶ νὰ ξαναϊδοῦν μπροστά τους τὸν Ἀναστημένο, μὲ τὰ πληγωμένα χέρια καὶ τὴν τρυπημένη πλευρά...

Περνᾷ κι' ἡ γαλήνια ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, «ἡ ἐπαύριον ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευήν»... Καὶ ξημερώνει ἡ ἄλλη, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ τρίτη ἡμέρα, ἡ μεγάλη... Τὸ θαῦμα ἔγινε, ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε καὶ, στὴν ἐνθύμηση τῆς πρωϊνῆς ἀναγγελίας, στὴν ἐνθύμηση τοῦ ἑσπερινοῦ ὁράματος, ἡ χαρὰ τῶν πρώτων ἐκείνων Χριστιανῶν κορυφώνεται. Ἀπὸ τὰ «Λόγια τοῦ Κυρίου», κάποιος διαβάζει τὸ «Εἰρήνη ἡμῖν» καὶ τὸ «Μαρία μὴ μοῦ ἅπτου». Καὶ οἱ ἄλλοι, στὴ χαρά τους, τὰ ξαναλένε δυνατά, τὰ ψέλνουν, τὰ τραγουδοῦν. Κι' ἀγκαλιάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, κι' ἀλλάζουν τὸ φιλὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀγάπης. Ἀπὸ τὸ ἅγιο σπίτι, οἱ χαρμόσυνες, οἱ θριαμβευτικὲς ψαλμῳδίες ἀντηχοῦν σ' ὅλη τὴν πόλη: «Χριστὸς ἀνέστη!»

Ἔτσι φαντάζομαι τὸ πρῶτο Πάσχα.

Κι' ἀπὸ τότε, ἡ μεγάλη ἐκείνη ἡμέρα, ἡ Μία τῶν Σαββάτων, ἡ τρίτη μετὰ τὴν Παρασκευή, ὀνομάζεται ἡμέρα τοῦ Κυρίου, Κυριακὴ καὶ Ἅγια Ἀνάσταση. Γιατί στὸ ἑξῆς, κάθε Κυριακὴ θὰ θυμίζῃ στὸν κόσμο τὸ θαῦμα καὶ θἄναι κι' αὐτὴ σὰν ἕνα μικρὸ Πάσχα ποὺ θἄχῃ κάτι ἀπ' τὴ χαρά, τὴ λαμπρότητα καὶ τὴ δόξα τοῦ μεγάλου, τῆς Λαμπρῆς.

Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητοί μου!
Χριστὸς Ἀνέστη!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἄ, κατέργαρε! φώναξε. Ἐσὺ μοῦ τἄκανες αὐτά;.. Τί ὄμορφα, ἀλήθεια, παπουτσάκια!..

Καὶ γελοῦσε, γελοῦσε, μ' ἕνα μικρὸ δάκρυ στὴν ἀκρίτσα τοῦ ματιοῦ.

— Εἶδες ἐκεῖ τὴν πονηρή; ἔλεγε ὁ Μπελιζαίρ, σκασμένος κι' αὐτὸς ἀπ' τὰ γέλια. Ἀμέσως τὸ κατάλαβε πὼς ἐγὼ τὸκαν' αὐτό! Ἔ, ποῦ νὰ γελασθῇ ἡ κυρία Βεμπέρ!

Ἀφοῦ ἔπαψαν τὰ γέλια, ἡ γυναίκα κάθησε μπροστὰ στὸ τραπέζι νὰ πιῇ καφέ, κι' ὁ ἀρχιβωνιαστικός της τῆς παρουσίασε τὸν Τζάκ:

— Νὰ κι' ὁ σύνοικός μας!

Στὴν ἀρχή, ἡ κυρία Βεμπὲρ ἔδειξε κάποια ἐπιφύλαξη. Ἀλλ' ἅμα κοίταξε καλύτερα τὸ εὐγενικὸ πρόσωπο τοῦ νέου, ἅμα ἄκουσε πὼς γνωρίζονταν μὲ τὸν Μπελιζαίρ ἕξη χρόνια καὶ πὼς ἦταν αὐτὸς ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει τότε στὸ σπίτι του τὸ περίφημο ἐκεῖνο ζαμπόνι, — ἱστορία ποὺ ὁ γυρολόγος τῆς τὴν εἶχε διηγηθεῖ χίλιες φορές,— ἡ φουρνιάρισσα ἔδωσε τὸ χέρι της στὸν Τζάκ μ' ἐμπιστοσύνη.

— Αὐτὴ τὴ φορά, εἶπε, βλέπω πὼς ὁ Μπελιζαίρ δὲν ἔπεσε ἔξω. Γιατὶ θὰ ξέρετε βέβαια τί κουταμάρες ποὺ κάνει... *ἀπὸ τὴν καλοσύνη του.* Νομίζει πὼς ὅλοι εἶναι σὰν κι' αὐτόν. Ὡς τώρα μοῦ ἔφερε πέντε, τὸν ἕνα χειρότερο ἀπ' τὸν ἄλλον... Ἔτσι ὡραῖα τὰ κατάφερνε καὶ στὸ σπίτι του. Δούλευε σὰ σκυλί, τοὺς ἔτρεφε ὅλους ἐκεῖ-μέσα καί, ὅταν γύριζε, δὲν εἶχε παρὰ γρίνιες.

—Ὤ, κυρία Βεμπέρ!.. ἔκαμε ὁ Μπελιζαίρ, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μιλοῦν ἄσχημα γιὰ τοὺς δικούς του.

— Τί κυρία Βεμπέρ; ἐξακολούθησε ἡ φουρνάρισσα. Πρέπει νὰ ἐξηγήσω στὸ σύνοικο γιατὶ σὲ χώρισα ἀπὸ τοὺς ἀχάριστους ἐκείνους. Ἀλλοιώτικα θὰ ἐνόμιζε πὼς τὄκανα γιὰ τὸ συμφέρο μου. Πές, πές, δὲν εἶσαι καλύτερα τώρα μοναχός σου;

— Φτάνει! τὴν ἔκοψε ὁ Μπελιζαίρ. Αὐτὰ τὰ εἶπα πρωτύτερα στὸν κύριο Τζάκ. Τὰ ξέρει ὅλα...

Μίλησαν ὕστερα γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τοῦ συνοίκου. Ὡς τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, θὰ καθόταν στὴν κάμαρα τοῦ Μπελιζαίρ καὶ θὰ πλάγιαζε στὸ πρῶτο της διαμέρισμα, σὲ κρεββάτι μὲ στρίποδα. Θἄτρωγε μαζί τους καί, κάθε Σάββατο, θὰ πλήρωνε τὸ μερτικό του. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο, θὰ κοίταζαν νὰ ἐγκατασταθοῦν κάπως καλύτερα καὶ πιὸ κοντὰ στὸ μηχανουργεῖο.

Ἐγὼ συζητοῦσαν γι' αὐτὰ τὰ σπουδαῖα, ἡ κυρία Βεμπέρ, μὲ τὸ παιδάκι της κοιμισμένο στὴν ἀγκαλιά της, ἑτοίμαζε τὸ κρεββάτι τοῦ συνοίκου, σήκωνε τὸ τραπέζι, ἔπλυνε καὶ φύλαγε τὰ πιατικά. Ὁ Μπελιζαίρ εἶχε ἀρχίσει νὰ ράβῃ τὰ καπέλλα του κι' ὁ Τζάκ, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, τοποθέτησε τὰ βιβλία ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ γιατρὸς Ριβὰλ σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ μπουφέ, σὰ νἄθελε νὰ κάνῃ κατοχὴ στὸ σπίτι καὶ νὰ ἡσυχάσῃ.

Λίγες μέρες πρωτύτερα, ὅταν ἦταν ἀκόμα στὸ Ἐτιόλ, θ' ἀποροῦσε πολὺ ἂν τοῦ ἔλεγε κανένας πὼς χωρὶς κόπο, χωρὶς λύπη, χωρὶς ταπείνωση, θὰ ξανἀρχίζε τὴν ἐργατική του ζωή, τὴν τραχειὰ καὶ τὴ δύσκολη. Κι' ὅμως τώρα δὲν αἰσθανόταν γι' αὐτὸ παρὰ χαρά. Θὰ περνοῦσε τὸν Ἄδη καὶ γιὰ δεύτερη φορά· ἀλλὰ στὸ τέρμα τὸν περίμενε ἡ ὑπομονητικὴ Εὐρυδίκη μὲ τὰ νυφικὸ πέπλο. Τὸ ἤξερε κι' αὐτὸ τοῦ δίνε τόσο θάρρος κι' ἔκανε τὸ δρόμο του τόσο εὔκολο...

***

Τὸ καινούριο του ἐργαστήρι, στὴν ὁδὸν Ὀμπερκάμ, ἦταν σὰν τοῦ Ἰντρέ, ἀλλὰ μικρότερο. Ἐπειδὴ ἐδῶ ἔλειπε ὁ χῶρος, ἡ ἴδια σάλα εἶχε τρία πατώματα μὲ μηχανές. Ὁ Τζὰκ τοποθετήθηκε στὸ ἐπάνω, πολὺ κοντὰ στὴ γυαλοσκέπαστη ὀροφή. Κι' ὅταν ἔσκυβε ἀπὸ τὸ κάγγελο τῆς γαλερίας ποὺ ἐργαζόταν, ἔβλεπε μιὰ μεγάλη ἐργατιὰ σ' αἰώνια κίνηση, χαλκιάδες μπροστὰ στὶς φωτιές τους, ἐφαρμοστὲς μπροστὰ στὰ τραπέζια τους, κι' ἐκεῖ-κάτω, μὲ μπλούζες ποὺ τὶς ἔβεχναν σὰ μαθητευόμενα ἀγόρια, μερικὲς ἐργάτριες ποὺ ἔκαναν φιλοδουλειές.

Στὸ στενόχωρο αὐτὸ ἐργαστήρι, στὴ φάμπρικα τοῦ Παρισιοῦ τὴ σφηνωμένη ἀνάμεσα στὶς πολλὲς καὶ διάφορες ποὺ ἔβλεπες στὸν ἴδιο ἐκεῖνο δρόμο, ἡ ζέστη ἦταν πολὺ πιὸ πνιγηρὴ παρὰ στὰ εὐρύχωρα καὶ παραθαλάσσια σιδηρουργεῖα τοῦ Ἰντρέ. Ὁ Τζὰκ ὅμως ἀψηφοῦσε καὶ τὴ ζέστη κι' ὅλα. Τὴ θέση του ἐκεῖ-μέσα τὴ θεωροῦσε προσωρινή, μεταβατικὴ· κι' ἔκαν' εὐσυνείδητα τὴν ἐργασία του, ἂν κι' ὁ νοῦς του ἦταν πάντα ἀλλοῦ...

Ζοῦσε χωριστὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους· δὲν ἀνακατευόταν οὔτε στὶς ὁμιλίες τους οὔτε στὰ μαλώματά τους· καὶ στὰ πειράγματά τους δὲν ἀπαντοῦσε παρὰ μὲ μιὰ εὐγλωττη ματιά. Γρήγορα ἔπαψαν νὰ τὸν πειράζουν. Τοὺς εἶχ' ἐπιβληθεῖ μὲ τὸ ἐξωτερικό του, μὲ τὸ ὕψος του, μὲ τοὺς τρόπους του, ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος ἐργάτης ποὺ ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπ' αὐτούς. Τὰ κορίτσια μάλιστα ποὺ εἶχαν διαβάσει τ' «Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων»,—ἕνα μυθιστόρημα τῆς μόδας ἐκεῖνο τὸν καιρό, — τὸν ἔπαιρναν γιὰ κανένα πρίγκιπα Ροδόλφο ποὺ γύρευε νὰ σώσῃ κἀμμιὰ Μαριάνθη. Οἱ ἄντρες πάλι, ξέροντας πὼς ἔκαμε καὶ θερμαστὴς σὲ βαπόρι τοῦ ὠκεανοῦ, τὸν σεβόνταν καὶ τὸν φοβόνταν.

Ἀπὸ τὸ ἐργαστήρι ἔφευγε πάντα μονάχος. Βιαζόταν νὰ φθάσῃ στὴν κάμαρά του, νὰ πετάξῃ τὴ μπλούζα του καὶ νἀλλάξῃ δουλειά. Τριγυρισμένος ἐκεῖ ἀπὸ βιβλία,—μικρὰ σχολικὰ βιβλία, ποὺ στὰ περιθώριά τους τὰ παιδικά του χρόνια εἶχαν ἀφήσει τόσα θυμητικά,— μελετοῦσε καὶ ξαναθυμόταν ὅσα εἶχε μάθει μικρός. Τί εὔκολα ποὺ τοῦ φαίνονταν τώρα ὅλα ἐκεῖνα τὰ «κλασσικά»! Ἦταν πιὸ σοφὸς ἀπ' ὅ,τι ἐνόμιζε. Κάποτε ὅμως τοῦ παρουσιάζονταν καὶ δυσκολίες ἀνυπέρβλητες, καὶ τότε ἦταν παράξενο νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ μεγάλο αὐτὸ παιδί, μὲ τὰ παραμορφωμένα ἀπ' τὶς βαρειὲς ἐργασίες

«—Κλαῖς, Τζάκ; Μὰ γιατί;..»
(Σελ. 146, στ. β'.)

χέρια, νὰ νευριάζῃ κρατώντας ἀδέξια μιὰ ἐλαφριὰ πέννα καὶ νὰ τὴν πετᾷ μὲ θυμό. Δίπλα του, ὁ Μπελιζαίρ ἔρραβε τὰ κεραμίδια στὰ κασκέττα του ἢ τὶς καρδέλλες στὰ ψαθάκια του, μὲ θρησκευτικὴ σιωπή. Συμμεριζόταν κι' αὐτὸς τὶς προσπάθειες καὶ τὶς ἀγωνίες τοῦ Τζάκ, ἔβγαζε τὴ γλῶσσα του, ἀνυπομονοῦσε, θύμωνε μέσα του καί, ὅταν τὸν ἔβλεπε νὰ ὑπερνικῇ κἀμμιὰ δυσκολία, κουνοῦσε κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του θριαμβευτικά.

Στὰ μισὰ τῆς βραδιᾶς, ἀφοῦ κοίμιζε τὸ ἀγοράκι της, ἡ κυρία Βεμπέρ, γιὰ νὰ κάνῃ οἰκονομία στὸ κάρβουνο καὶ στὸ λάδι, ἐρχόταν κι' αὐτὴ νὰ ἐργασθῇ στὴν κάμαρα τῶν φίλων της. Μπάλωνε ρούχα τοῦ μικροῦ, τοῦ Μπελιζαίρ καὶ τοῦ συνοίκου. Ὁ γάμος τους θὰ γινόταν τὴν ἄνοιξη, γιατὶ ὁ χειμώνας, μὲ τὶς τόσες ἔννοιες καὶ τὰ τόσα ἔξοδα, δὲν εἶναι γιὰ «νὰ παντρεύονται φτωχοί». Ὡστόσο οἱ ἀραβωνιασμένοι ἦταν εὐτυχεῖς ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐργάζονται πλάϊ-πλάϊ, κάτω ἀπ' τὴν ἴδια λάμπα, κοντὰ στὴν ἴδια φωτιά.

Τὴν εὐτυχία αὐτὴ τὴ δοκίμαζε κι' ὁ Τζὰκ τὴν Κυριακή, ὅταν πήγαινε στὸ Ἐτιόλ.

Σηκωνόταν πρωΐ-πρωΐ, συγυριζόταν, λουσαριζόταν, φοροῦσε τἀσπρόρρουχα τῆς ὥρας ποὺ τοῦ ἑτοίμαζε ἡ κυρία Βεμπέρ, ἔβγαζε ἀπ' τὴ φορεσιά του, —τὴ φορεσιὰ τοῦ «κυρίου»,—καὶ τὸν παραμικρότερο λεκέ, κι' ἔφευγε ὅλος χαρά. Σίγουρα ποὺ ἂν τὸν ἀπαντοῦσαν στὸ δρόμο, τὸ πρωΐ τῆς Κυριακῆς, οἱ ἐργάτριες τοῦ Ἐσσεντὲκ θὰ τὸν ἔπαιρναν γιὰ τὸν πρίγκιπα Ροδόλφο!

Στὸ σπιτάκι τοῦ Ἐτιὸλ τὸν περίμενε μιὰ καλὴ φωτιὰ στὴ σάλα, λουλούδια καὶ πρασινάδες παντοῦ, ἡ εὐθυμία τοῦ γιατροῦ κι' ἡ συγκίνηση τῆς Σεσίλης. Ὅπως τότε ποὺ ἦταν μικρός, καὶ τώρα ἔκανε τὸ μάθημά του μπροστά της, καὶ τὸ ἑξυπνό της βλέμμα τὸν ἐνθάρρυνε καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ ἐνναῇ. Ὁ κ. Ριβὰλ διόρθωνε τὰ γραπτὰ τῆς ἑβδομάδας καὶ τοῦ ἔδαζε ἄλλα. Ὁ δάσκαλος εἶχε τὴν ἴδια θέληση, τὴν ἴδια ἐπιμονὴ με τὸ μαθητή του. Κι' ὅλο τὸ ἀπόγεμα τῆς Κυριακῆς, — ἐκτὸς ἂν τοῦ παρουσιαζόταν κἀμμιὰ ἀπρόοπτη βίζιτα,—ὁ γέρος καθόταν στὸ σπέτι μὲ τὰ δυὸ παιδιά. Μόνο ἀφοῦ τελείωνε τὸ μάθημα, κι' ἂν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, ἔκαναν ἕνα γύρο στὸ δάσος, τὸ γυμνὸ καὶ παγωμένο δάσος τοῦ χειμώνα, ὅπου τὰ κουνέλια καὶ τὰ ζαρκάδια ἔτρεχαν στἀνοιχτά.

Ἦταν ἡ ὡραιότερη ὥρα τῆς ἡμέρας. Ξεπίτηδες, ὁ γιατρὸς ἔμενε πίσω κι' ἄφινε τοὺς ἀραβωνιασμένους νὰ τραβοῦν μπροστὰ καὶ νὰ τὰ λένε οἱ δυό τους. Καὶ μολονότι δὲν ἔλεγαν τίποτα ποὺ νὰ μὴν μποροῦσε νὰ τἀκούσῃ κι' ὁ γιατρός, ἡ μοναξιὰ αὐτὴ τοὺς εὐχαριστοῦσε σὰ νὰ τοὺς χάριζαν βασίλειο.

Γιὰ νὰ πᾶνε στὸ δάσος, περνοῦσαν κι' ἀπὸ τὶς Καστανούλες. Στὴ μικρὴ βίλλα, ξένοικη ἀκόμα, ὁ γιατρὸς Χίρς ἐξακολουθοῦσε τὰ πειράματα τῆς ἀρωματοθεραπείας του. Θἄλεγε κανένας πὼς ἐκαίγονταν ἐκεῖ-μέσα ὅλα τἀρωματικὰ τοῦ δάσους καὶ τοῦ ἀγροῦ, τόσο πυκνὸς ἦταν ὁ καπνὸς ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὶς καμινάδες τῆς σκεπῆς καὶ τόσο ἔπνιγε καὶ ζάλιζε μὲ τὴ βαρειὰ μυρωδιά του,

— Χμ, χμ! ἔκανε ὁ γιατρός. Ἤρθε πάλι ὁ δηλητηριαστής. Ἀκοῦτε πῶς μυρίζει ἡ διαβολοκουζίνα του;

— Σιγά, παππού, μὴ σᾶς ἀκούσῃ!

—Ἂς μὰκούσῃ! Νομίζεις πὼς τὸν φοβοῦμαι ἐγώ; Ἀπεναντίας, μοῦ φαίνεται, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τοῦ ἄρπαξα τὸν Τζάκ, θὰ μὲ φοβᾶται κεῖνος!

Μ' ἂς ἔλεγε· τὰ παιδιὰ μιλοῦσαν σιγότερα καὶ περπατοῦσαν γρηγορότερα, περνώντας ἀπὸ τὸ Parva domus.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΑΠΟΙΑΝ ΩΡΑ, ΚΑΠΟΙΟ ΒΡΑΔΙ . . .

[Αριθ. Έγκρ. 17]

Κάποιαν ὥρα, κάποιο βράδι,
μ' ἕνα χάδι,
Όλα μ' ἀποχαιρετᾶνε
καὶ μοῦ π ἄ ν ε . .
Όλα μ' ἀποχαιρετᾶνε.

Μισητοὶ κι' ἀγαπημένοι,
Φίλοι, ξένοι,
Όλοι κάποιαν ὥρα σβύνουν
καὶ μ' ἀ φ ή ν ο υ ν .
Όλα, ὅλα. Όλα σβύνουν . . .

Τὶς χαρές, τὰ ὄνειρά μου
τὰ φτωχά μου,
Κάποιαν ὥρα τὰ ξεχάνω,
καὶ τὰ χ ά ν ω . . .
Μιὰ στιγμὴ ποὺ τὰ ξεχάνω,

Φεύγουνε τἀγαπημένα
δίχως μένα . .
Κατιτὶ ποὺ μοῦχει μείνει
καὶ μοῦ σ β ύ ν ε ι . .
Καθετὶ ποὺ μούχει μείνει,

Χαρωπὸ ἢ λυπημένο.
Μ ό ν ο ς μ έ ν ω .
Πόσα τώρα τὸ χειμῶνα
μένουν μ ό ν α,
Όλα, ὅλα τὸ χειμῶνα . . .

Γιούλης Ἄνθης

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

[Αριθ. Έγκρ. 22 καὶ 23]

Β'.

Ξαφνικὰ κάποιος ἀπ' τὴν παρέα φώναξε :

— Νὰ τὸ ὀνομάσουμε : «Τὸ ἐξαφανισθὲν ὑποβρύχιον»!

Αὐτὸ ἔγινε δεκτὸ μὲ χειροκροτήματα. Ὁ πρόεδρος συμφώνησε καὶ ὁ γραφέας χάραξε μὲ μεγάλα γράμματα: *«Τὸ ἐξαφανισθὲν ὑποβρύχιον»*. Παρένθεση : Συγκινητικὸν καὶ περιπετειῶδες μυθιστόρημα. (Καθαρεύουσα διαβάζαμε στὰ μυθιστορήματα τότε καὶ ἔχαμε τὴν ἰδέα πὼς αὐτὴ μονάχα κάνει τὸ μυθιστόρημα). Ἐγὼ ἔσκυψα καὶ εἶδα πάνω στὴν κόλλα ποὺ ἔγραφε ὁ μικρός. Τὸ κοίταξα ἀπὸ δῶ, ἀπὸ κεῖ, μὰ κεῖνο τὸ ξ δὲ μ' ἐνθουσίασε. Ἔμοιαζε μὲ παιδάκι ποὺ ἔχει ξεσπάσει σὲ κλάματα. Τἄθελα, βλέπετε, ὅλα «ἐν τάξει». Οἱ φράσες πέφτανε βροχηδὸν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ. Λέγανε ὅλοι, βρίσκαμε τὶς καλύτερες κι' ὁ πρόεδρος ἐπιαγόρευε στὸ γραφέα. Ἐγὼ ἀπὸ ὥρα εἶχα μιὰ φράση στὸ μυαλό μου «ζοφερὰ νύξ» καὶ ζητοῦσα εὐκαιρία νὰ τὴν πῶ, Ἄκουγα ποὺ λέγανε οἱ ἄλλοι διάφορα, ἄλλος μιὰ λέξη, ἄλλος συμπλήρωνε, ἄλλος διόρθωνε. Εἴχαμε γράψει ἀρκετά. Μὰ ἡ «ζοφερὰ νύξ» σριφογύριζε σὰν τὸ διάβολο μέσ' στὸ κεφάλι μου. Στὸ τέλος βρῆκα τὴν πρόσταση ποὺ «ὁ κύων ὑλάκτισε εἰς τὸ σκότος» καὶ τὴν ξεφούρνισα. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καὶ κοίταζα ὅλους γύρω νὰ δῶ τί ἐντύπωση θἄκανε. Τοὺς ἄρεσε, καὶ ὁ ἀκούραστος γραφέας βούτηξε τὴν πέννα. Εἶχα σκύψει ὅλη ἀπάνω του καὶ παρακολουθοῦσα μ' ἀγωνία τὸ χέρι του. Μὰ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο ποὺ αὐτὴ ἡ φράση γράφτηκε ὅπως ὅλες οἱ προηγούμενες. Περίμενα νὰ γραφτεῖ μὲ κάτι γράμματα μεγάλα, σκοτεινά, τρομαχτικά . . .

Ἡ ἐργασία ἐξακολούθησε ἀρκετὲς μέρες. Μαζευόμαστε κάθε ἀπόγεμα καὶ μετὰ τὴ μελέτη μας ἀρχίζαμε τὸ γράψιμο. Εἴχαμε γράψει ἀρκετά. Ὁ Θεὸς ξέρει τί νόημα καὶ τί σύνθεση εἶχαν ὅλα ἐκεῖνα . . .

Κάπιο ἀπόγεμα ὅμως μπῆκε ὁ μπαμπᾶς τοῦ Νίκου μέσα στὸ γραφεῖο.

—Παιδιά, φώναξε χαρούμενος, ἂν τὸ βρῆτε τί σᾶς φέρνω ;...

— Τί ; . . πεταχτήκαμε ὅλοι ἀπάνω ἀνυπόμονα.

— Τὸ φοὺτ-μπὼλ ποὺ εἴχαμε παραγγείλει, τῶφεραν.

Τί ἔγινε δὲν περιγράφεται. Χαρές, φωνές, κακό . . .

— Ἐλάτε, σηγαίνετε νὰ παίξετε . . .

Ἑτοιμαστήκαμε. Ὁ Νίκος πῆγε νὰ μαζέψει τὰ χαρτιά.

— Μπᾶ, τ' εἶν' αὐτά ; ρώτησε ὁ πατέρας του.

— Μή, μπαμπά, τὸ μυθιστόρημα . . .

— Ποιὸ μυθιστόρημα ;

Ὁ Νίκος τοῦ εξήγησε μὲ λίγα λόγια.

— Ὤχ, ἀδερφέ, τί τὰ θέλετε αὐτά ; Ἀμέτε νὰ παίξετε . . .

Καὶ χουφτιάζοντας μὲ τὸ μεγάλο του χέρι ὅλα κεῖνα τὰ γραμμένα χαρτιά, τὰ πέταξε γελώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Μὰ τί νὰ σᾶς πῶ ! Δὲ λυπηθήκαμε καθόλου. Ἂν θέλετε μάλιστα, νιώσαμε κάποιαν ἀνακούφιση. Εἴχαμε ἀρχίσει νὰ βαριόμαστε, μὰ ντρεπόμαστε νὰ τὸ ποῦμε. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ λυπηθήκαμε ἦταν οἱ . . . κόλες. Ἐγὼ μονάχα πῆγα στὸ παράθυρο καὶ κοίταξα. Ὁ ἄνεμος εἶχε πάρει τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ σήκωνε ψηλά, ἄλλ' ἀπὸ δῶ, ἄλλ' ἀπὸ κεῖ. Τἄβλεπα μ' εὐχαρίστηση καὶ μόνο συλλογίστηκα μὲ λύπη πὼς ἡ «ζοφερὰ νύξ» πῆγε χαμένη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀέρας τὰ πῆρε καὶ τύχασα ἀπ' τὰ μάτια μου. Τὸ «Ἐξαφανισθὲν ὑποβρύχιον» ἐξαφανίστηκε γιὰ πάντα . . .

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες

ΕΝΩ Η ΑΝΟΙΞΗ ΑΛΛΑΙΝΕΙ . . .

[Αριθ. Έγκρ. 28]

...Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς χαρᾶς : ρόδα ἀνθίζανε στὰ μάγουλά της τὰ ὁλόδροσα· τὸ στοματάκι της, κεράσι ἄλικο ὅπου λαμπυρίζανε μαργαριτάρια, καὶ τὸ γέλιο της, ὦ, τὸ γέλιο της τὸ ξένοιαστο, σὰν τραγούδι κουλιοῦ ἀντηχοῦσε.

Ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς χαρᾶς...

Ὁλημερὶς μέσα στὰ λούλουδα βρισκόταν, λὲς κι' ἡ ψυχή της ζωὴ ἀπ' τὰ λουλούδια ἔπαιρνε. Ἔτρεχε στὰ χωράφια, τὶς πλανες πεταλούδες κυνηγώντας, ἔκοβε λουλούδια ἀγκαλιές, τὶς ξανθές της μπούκλες νὰ στολίσῃ, Χαμογελοῦσανε τἀνθάκια σὰν τὴν ἔβλεπαν, μύρια ἀρώματα στὸ διάβα της σκορπάνταις, κι' ἔγερναν τὰ λιγνόκορμα κλωνιά τους, ταπεινὰ χαιρετώντας τη . . .

Ἦταν Ἄνοιξη κι' ὁ Μάης ἀγκαλιάζοντάς τη, ἔρραινε τὴν ὁμορφιά της μὲ δροσιὲς καὶ λούλουδα. Τὰ ἀπαλὰ χαΐδο ἀγεράκι, καθώς, ἀνάλαφρα, πάνω ἀπ' τοὺς κάμπους τοὺς ὁλάνθιστους περνοῦσε, ὁλοῦθε σκόρπιζε τὴ θεία τῶν λουλουδιῶν μυρωδιά.

Ὁ ἥλιος ἔρριχνε τὶς παιχνιδιάρικες ἀχτίνες του στὸ κάθε τι, δίνοντας στὰ λουλούδια μιὰ ξεχωρη θωριά, ἀρώματα οὐράνια, ἐνῶ τὰ πουλάκια κονσέρτο ἔστεναν σὲ κάθε ἀπόμερο κλαδί . . . Τότε τὴ γνώρισα κι' αὐτή. Καί, καθὼς τὴν ἔβλεπα νὰ τρέχῃ ὁλημερὶς στὰ λούλουδα, λούλουδο ἀλησμόνιο, εἶπα :

— Νὰ ποῦ διάλεξε ἡ Εὐτυχία τὴ φωλιά της νὰ χτίσῃ!

***

Καὶ τώρα ; Τί μένει τώρα ἀπὸ τόση χάρη κι' ὁμορφιά ; Τίποτε! Ἔσβυσε, ὅπως ὅλα στὸν κόσμο αὐτόν. Κι' ὅταν ἡ πονεμένη μου φαντασία ὁλοζώντανη μπροστά μου τὴ φέρνει, βλέπω μὲ τῆς ψυχῆς μου τὰ μάτια, ἕνα λούλουδο χλωμὸ νὰ γέρνει τὸ κεφαλάκι του, μαραμένο ἀπ' τοῦ Θανάτου τὴ σκληρὴ πνοή, κίτρινο φύλλο φθινοπωρινὸ ποὺ παραδέρνει στοῦ βοριᾶ τὴν ἄγρια τὴν ἀντάρα . . .

Μάγισσα

Ο ΜΠΙΤΖΟΣ

[Αριθ. Έγκρ. 31]

Ἔχουμ' ἕνα γατάκι, ποὺ λίγα μοῦ φαίνεται θὰ εἶναι τόσο ἔξυπνα. Τὸ λέμε Μπίτζο. Μόλις φωνάξῃς τ' ὄνομά του, ἀπαντᾶ μ' ἕνα συρτὸ νιάρρρ, χωρὶς ὅμως νὰ κουνηθῇ ἀπὸ τὸν τόπο του. Γιὰ κάνε ὅμως πὼς σηκώνεσαι καὶ διευθύνεσαι πρὸς τὴν κουζίνα! Σὰν ἀστραπὴ τρέχει καὶ στέκεται στὰ δυὸ πισινὰ πόδια μπροστὰ στὸ φανάρι τοῦ κρέατος, ξεφωνίζοντας.

Βλέπει τὰ πουλιὰ στ' ἀντικριὰ κεραμίδια ἢ στὰ δέντρα καὶ τὰ φωνάζει σιγὰ σιγά, μαρ-νιάρρ —κατεβῆτε νὰ σᾶς φάγω. — Τὴν οὐσία τῶν πουλικῶν θὰ τὴν ξέχασε, γιατί δὲν ἄφησε πιὰ κανένα στὸ σπίτι.

Προχθὲς καθόταν στὸ παράθυρο, στὸν ἥλιο. Τὸ τζάμι ἦταν κλειστό. Ἔξαφνα τὸν βλέπω κι' ἀνασηκώνεται, στέκεται ὄρθιος μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια στὸ τζάμι καὶ κοιτάζει ψηλά, φωνάζοντας τὸ συνηθισμένο του νιάρρρ!

Ὁ Μπίτζος βλέπει ἕνα παράξενο πράγμα, ἕνα πελώριο χαρταετὸ ποὺ πετᾶ ψηλά. Τί νάναι αὐτό ; πρώτη φορὰ τὸ βλέπει. Τρέχει ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα, βγαίνει στὴν αὐλή, πηδᾷ στὸ τοιχάκι τοῦ κήπου. Τὰ μάτια του τὰ χρυσοπράσινα γιαλίζουν, τὸ κορμί του τἀρασσεται. Μὰ τί πουλὶ νάναι αὐτό ; ποτέ μου δὲν τὸ εἶδα! θὰ σκίπτεται. Αὐτὸ τὸ φοσσ τῆς χάρτινης οὐράς τὸν τρελλαίνει καὶ τὸν ἐνθουσιάζει· πέρνει φόρα κι' ἑτοιμάζεται νὰ πηδήξῃ ἀπὸ τὸν ἕνα τοῖχο στὸν ἄλλο, γιὰ νὰ φτάξει τὸ παράξενο αὐτὸ πουλί, ἀλλὰ πηδώντας, ἀντὶ νὰ φθάσῃ στὸν ἄλλο τοῖχο, πέφτει σ' ἕνα πιθάρι γεμάτο νερό. Βγάζει μιὰ ὄγρια φωνή, σηκώνεται στὰ χείλη τοῦ πιθαριοῦ καὶ βγαίνει ἔξω, βρεμένος, ἐλεεινός. Ἀπὸ κεῖνη τὴ μέρα, ὅμα δεῖ χαρταετό, τρέχει καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ μιὰ κορέκλα τῆς κουζίνας.

Ἀφρισμένο Κῦμα

Ο ΡΟΔΩΝΑΣ

[Αριθ. Έγκρ. 26]

Ἔχετε δεῖ ροδώνα ; Θαρῶ πὼς λίγα. Διαπλασόπουλα θὰ ἔχουν δεῖ ροδώνα.

Ἐγὼ ἔχω δεῖ . . . στὸν ὕπνο μου. Ἔβλεπα ἀπὸ μιὰ ταράτσα. Ἐμπρός μου ἁπλωνόταν ἓν' ἀπέραντο περιβόλι φυτεμένο ὅλο τριανταφυλλιές. Τοῦ περιβολιοῦ φαίνονταν οἱ τρεῖς μαντρότοιχοι πανύψηλοι χωρὶς οὔτε μιὰ πόρτα.

Οἱ τριανταφυ λιὲς ἦταν ψηλὲς ἕνα μπόϊ, καὶ τὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἦταν μεγάλα σὰν τὰ ἄνθη τῆς μανόλιας, εἴχανε χρῶμα σωμόν. Τὸ περιβόλι δὲν εἶχε οὔτε ἕνα μονοπάτι, ὅλο τὸ χῶμα ἦταν σκεπασμένο μὲ μιὰ χλόη μώβ.

Κοίταζα καταμαγεμμένη καὶ εἶπα :

— Ἄχ ! νἄμπαινα μέσα !

Τότε σὰ νάτανε στὸ πλάϊ μου κάποια φίλη μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Θέλεις νὰ πᾶμε ; Ἔλα, εἶναι δικός μας ὁ κῆπος.

Καὶ κατεβαίναμε γιὰ νὰ πᾶμε. Ἄξαφνα βρεθήκαμε στὴ ρίζα ἑνὸς πανύψηλου τοίχου· τὸν εἶδα καὶ εἶπα :

—Ἀ, νὰ καὶ ὁ τέταρτος τοῖχος.

Καὶ ξύπνησα, χωρὶς νὰ μπῶ μέσα στὸ ροδώνα.

Λεπτὴ Μαργαρίτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί κλαῖς, Τοτό, καὶ χαλᾷς τὸν κόσμο ;

— Νά . . . πονεῖ τὸ δόντι τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Καὶ λοιπόν ;

— Λοιπὸν θὰ τοῦ τὸ βγάλουν.

— Κι' ἔπειτα ;

— Ἔπειτα θὰ μοῦ τὸ βάλουν ἐμένα, γιατί ὅλα τὰ παλιὰ ποὺ τοῦ βγάζουν, μοῦ τὰ φοροῦν ἐμένα !

Μαῦρος Πρίγκιψ

***

Ὁ Δάσκαλος.— Γιώργο, ἔλυσες τὸ πρόβλημα ποὺ σοῦ ἔδωσα ; βρῆκες ὅσα κι' ἐγώ ;

Γιώργος. — Οὔ, καὶ περισσότερα ! . .

Χαρούμενη

***

Ἡ μαμμά :— Νίτσα, σβύσε τὸ ἠλεκτρικό.

Κι' ἡ Νίτσα πηγαίνει καὶ τὸ *φυσάει.*

Γαλάτεια

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1926

[Εἰς τὰ κατωτέρω ἀποτελέσματα δὲν ἀναφέρονται παρὰ μόνον ὅσοι ἔστειλαν τὴν ὑπὸ τοῦ Ὑδηγοῦ δριζομένην Σημείωσιν.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μηλολόνθη* (μὲ δύο ψευδώνυμα, ἔλαβεν ἓν ὅλῳ Εὔσημα 155.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἠλιογέννητη*, 116.— *Ἐλεύθερο Πουλί*, 102.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Ἀφρισμένο Κῦμα*, 99.— *Ξάνθιππος*, 96.—*Γαλαξίας*, 91.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 79.— Ἐλευθέριος Ν. Ρουσσάκης, 63.—Γλυκὸ Χαμόγελο, 53. —Νάρκισσος, 43.—Τσούχρα, 36. —Ἀττικὴ Αὐγή, 34.—Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης, 23.

Ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν ἔστειλαν Σημείωσιν, μεγάλον ἀριθμὸν Εὐσήμων ἔχουν : Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Μάγισσα, Φιόρης Λεβάντης, Χλόη, Τριανταφυλλένια, Μεγάλη Ἑλλὰς κτλ.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων, αἱ ὁποῖαι πολὺ μ' ἐδοήθησαν εἰς τὴν διαλογήν, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς (ἀπὸ [20Ε] εἰς ἕκαστον :) Τσούχρα, Ἀττικὴ Αὐγή, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Νιόβη, Ἐλεύθερο Πουλί, Ἀφρισμένο Κῦμα, Ἀγνὴ Ψυχούλα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Ἀπριλίου 1927.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, παιδιά μου! Στέλνω τὸν ἀσπασμό τῆς Ἀγάπης σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλες, Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητά μου παιδιά. Ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ νὰ σᾶς φωτίζῃ πάντα στὸ καλό!

Ἡ σημερινὴ εἰκόνα τοῦ «Τζὰκ» ἀναφέρεται σὲ σκηνὴ ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ 17ο φύλλο: Εἶν' ἐκεῖ,—θυμᾶσθε,—ποὺ ὁ γέρο-Ριβάλ κι' ὁ Τζὰκ μιλοῦν γιὰ τὴ Σεσίλη. Ἀλλὰ δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς, ξέχασα νὰ βάλω σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τὴν εἰκόνα καὶ μόλις σήμερα κατάλαβα τὴν παράλειψη. Καὶ τήν βάζω στο σημερινό, γιατί θἄταν βέβαια κρίμα νὰ παραλειφθῇ ὁλωσδιόλου μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες εἰκόνες τοῦ μυθοστορήματος, ποὺ συμπληρώνει ζωντανεύει μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες του σκηνές.

Ἔλαβα ἕνα πασχαλινὸ διήγημα τῆς Ματθίλδης Σερράο, μετάφραση ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ ὑπὸ *Μ. Μ.* Ἀλλὰ τὸ ἔλαβα ἀργά· (τὸ φύλλο αὐτὸ ἦταν πιὰ στοιχειοθετημένο) Ἔπειτα ἀνώνυμα πράγματα δὲν δέχομαι. Ἐγὼ τουλάχιστο πρέπει νὰ γνωρίζω τὸν συγγραφέα ἢ τὸν μεταφραστή. Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν *Μ. Μ.* νὰ μοῦ γράψῃ ποιός ἢ ποιά εἶναι.

Τὴν περασμένη Παρασκευή, 15 Ἀπριλίου, βγῆκε τὸ πρῶτο τεῦχος τῆς «Νέας Ἑστίας» τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ, ὡς ἦταν ἐπόμενο, ἔγινε ἀνάρπαστο. Χιλιάδες ἀντίτυπα πουλήθηκαν στὴν Ἀθήνα μέσα σὲ λίγες ὧρες. Τὴν ἴδια ὑποδοχὴ θὰ λάβῃ βέβαια τὸ περιοδικὸ καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες πόλεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Γιατί εἶναι τὸ περιοδικὸ ποὺ ἔλειπε καὶ ποὺ μὲ χαρὰ τους τὸ ἀποκτοῦν τώρα οἱ μεγάλοι, ὅπως σεῖς ἔχετε πρὸ πολλοῦ τὴ «Διάπλασή» σας.

Χαίρω ποὺ ἔγινες καλά, *Τούλα Καββαδᾶ*. Πολὺ σὲ τιμᾷ αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις, ὅτι χάρηκες περισσότερο ποὺ σοῦ εἶπα τὰ ἐλαττώματά σου. Βλέπω μάλιστα μεγάλη διαφορὰ καὶ στὸ γράψιμό σου καὶ στὸ ὕφος σου.

Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ ἀποφάσισες νὰ ἐργασθῇς γιὰ νὰνακουφίσῃς τὴν οἰκογένειά σου, καὶ σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ θάρρος ποὺ εἶχες νὰ τὴ χωρισθῇς κιόλα γι' αὐτὴ τὴν ἐργασία. Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ βρίσκεσαι τώρα στὴν ἀγαπημένη σου πατρίδα, κι' ἂς μὴν ἔχῃς κοντά σου τοὺς γονεῖς. Γιὰ φαντάσου ἂν ἤσουν ἀναγκασμένη νὰ ζήσῃς μόνη σου σὲ ξένο μέρος . . . Τὸ γράμμα σου ὅπου μοῦ ἐκθέτεις ὅλ' αὐτά, μὲ συγκίνησε πολύ. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ κάνεις γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδια ποὺ ἐζήτησες.

Παρηγορειά, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ διαλέξε. Ἐκ. Ἦταν καιρὸς πιὰ «νὰ πάρῃς καὶ τὸ θάρρος» νὰ μοῦ γράψῃς καὶ γιὰ μπῆς σ.ὴν κινηνιή μου.—ὄχι «ἴσως»—ὕστερ' ἀπὸ τέσσερα χρόνια ποὺ εἶσαι συνδρομήτρια. Ναί, θὰ σοῦ τὰ λέγω ὅλα κι' ἐπειδὴ μὲ ρωτᾷς, μάθε ὅτι κάνεις ἀκόμα ὀρθογραφικὰ λάθη· λίγα ὅμως καί, ἂν ἐπιμεληθῇς, ἐλπίζω, ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ χρόνου, νὰ γράψῃς τέλεια.

Ἡ *Σπινθηροβόλη* μοῦ γράφει: «Ὦ, πόσο σἀγαπῶ! Θὰ περνῶ τὸν πιότερο καιρὸ μαζί σου, καὶ μάλιστα τώρα ποὺ μᾶς ἔρχεται καλοκαιριά, θὰ σὲ παίρνω στὸ βουνὸ κι' ἐκεῖ, μέσ' στὴν ἐρημιά, θἀπολαμβάνω τὰ ὄμορφά σου διηγήματα καὶ τὶς ἔρχες Ἐπιστολές. Μὰ τί εἶναι αὐτὸς ὁ κ Φαίδων ; Ἄ, νὰ σοῦ πῶ μἀρέσει σὰν κάνέναν ἄλλον, γιατ' εἶναι δ,τι δὲν εἶναι πολλοί». Μπράβο ἐπιγραμματικώταται!

Λυποῦμαι πολύ, *Ἀμαρυλλίς*, ποὺ μοῦ ἔστειλες γράμματα καὶ δὲν τἄλαβα. Ἀλλοιώτικα πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσω; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις,—καὶ μ' ἕνα γράψιμο τόσο καθαρὸ κι' ὄμορφο, ποὺ δὲν μὲ κουράζει καθόλου. Γι' αὐτὸ ἔννοια σου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρῃς ἀνένα «μέτρο». Ναί, εἶδα κι' ἐγὼ πῶς τὸ πολύχρωμο αὐτὸ περιοδικὸ θὰ βγάλῃ καὶ παιδικὸ παράρτημα γιατί δὲν ὑπάρχει, λέει, στὰς Ἀθήνας παιδικὸ περιοδικό! Ἐσὺ φουρκίσθηκες, ἐγὼ ὅμως γέλασα· γιατί μόνο νὰ γελᾷ κανεὶς μὲ τέτοια πρέπει. Νὰ μὴ σοῦ γράψῃς καθόλου· ἀφησέ τους νὰ λένε ὅ,τι θέλουν.

Ναί, *Ἀμφιτρίτη*, νὰ ἐξακολουθήσῃς τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν ἀρχή. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ κρίνω μὲ τὴ σειρά του,—δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη, —κι' ἔνοια σου, θὰ σοῦ πῶ τὰ λάθη του καὶ τὰ καλά του. Εἶπα στὴν Κυρὰ-Μάρθα πὼς ἂν καὶ μεγάλη, διαβάζεις καὶ τὸν «Ἀρχιλῄσ ἀρχο Μπέμπη» μ' εὐχαρίστη.

Φυσικά, *Ντάλια*, ἐσὺ ἤσουν μικρή, δὲν μποροῦσες νὰ μὲ καταλαβαίνῃς· ἀλλὰ τώρα ποὺ μεγάλωσες, φυσικώτατο πάλι νὰ περνᾷς μαζί μου «τὶς πιὸ εὐτυχισμένες στιγμές». Μεγάλη εὐχαρίστηση μοῦ ἐπροξένησε τὸ γραμματάκι σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ἀστραπόβροντο, τὰ κομμάτια σου τὰ ἔλαβα, ἀλλὰ ἔχω τόσα πολλά, ὥστε πρέπει νὰ περιμένῃς. Τὴ μετεμψύχωση, ὄχι, ὁ Χριστιανισμὸς δὲν τὴν παραδέχεται· ὁ Βουδισμὸς μόνο. Τώρα τὴν πιστεύουν καὶ μερικοὶ πνευματισταί· ἀλήθεια ἢ ψέμματα ὅμως . . . ἄλλος λόγος. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα θὰ κάμῃς ὡς μέλος τῶν «Ἀκαταμαχήτων».

Ἔχεις δίκιο. Ἠλιόβραλτη ἡ Γαλλικὴ Ἄσκησις τοῦ 16ου φύλλου εἶναι τῆς *Ἠλιογέννητης* καὶ κατ' ἀλάθος — τῆς πέννας μου, ὑποθέτω,—μπῆκε τὸ ψευδώνυμό σου. Θὰ πῆς : πῶς δὲν διαμαρτυρήθηκε ἡ *Ἠλιογέννητη* ; Ἰδού : ἐπειδὴ τὴν ἔχω ἀλλάξει λίγο, θὰ ἐνόμισα πὼς δὲν ἦταν ἡ δική της. Γιά, τὴ νησιτεία εἶπα κι' ἄλλοτε τὴ γνώμη μου· τὰ παιδιὰ πρέπει νἀκοῦνε τὴ μαμμά. Αὐτὴ κανονίζει τὴ νησιτεία ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τῆς κράσεως καὶ τῆς ὑγείας τοῦ καθενός. Δὲν εἶναι σωστὸ ὅτι πρέπει νὰ νησιτεύουμε ἔστω κι' ἂν εἴμαστε ἄρρωστοι : Ἀσθενὴς καὶ ἀδοιπόρος ἀμαρτίαν οὐκ ἔχει.

Χαίρω πολὺ γιὰ ὅλα, *Παιδὶ τῆς Ἐξοχῆς*. Καὶ σὲ συγχαίρω ποὺ πῆρες τὸ α' βραβεῖο ταχύτητος 80μ. καὶ τὸ β' τοῦ ἅλματος εἰς ὕψος. Ἂς τὸ ξέρουν κι' οἱ φίλοι μου ὅτι ἔχουν συνάδελφο ἕναν τόσο καλὸ ἀθλητή.

Ξάνθε, Ταπεινὸ Κυκλάμινο, Ζιλχὰ Χανούμ, Ἄννα Λάσκαρη, Ζωηρὲ Παλιάτσε, Ἐθίλογος Ἑρμῆ, Μήδεια, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ ξεσπαθώματά σας. Δίγοι εἴσθε αὐτὴ τὴ φορά, μὰ γι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῶ καὶ θερμότερα.

Ὡραίος Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Ἐλεύθερο Πουλί, Ἰοστέφανος, Μαυρομαλλοῦσα τῶν Ψαρῶν, Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγι, Νέμεσις, Κυματίζουσα Κυανόλευκος, Εὔα, Νίκη τοῦ Παιωνίου, Περσεὺς Ἀθηναῖος, Κεραυνός, Ἰνδιάνα, Χώρα τῶν Ὀνείρων, Μαρία Βλαχάκη, Κοσμοκαλάστρα, Τρελοκόριτσο, Ἔξυπνη Γατούλα, Βὰν Μίττεν* καὶ *Μιχαὴλ Ἀέφνης*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω, θἀπαντήσω σ.ὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: 67,68. «Μῦθος» καὶ «Λουλουδόκοσμος» τῆς *Μεγάλης Ἑλλάδος*. — 69. «Κανεὶς ἂς μὴν ταράξῃ» τῆς *Σγουρόμαλλης*. — 70. «Ὁ Μάης» τοῦ *Ξανθίππου*.—71,72 «Ἡ Ἀγάπη τῆς Πατρίδος» καὶ «Τὸ γύρισμα τοῦ χρόνου» τοῦ *Φωτεινοῦ*.—73. «Ἡ Στέκα» τῆς *Νεμέσεως*.

Ἐδιάβασα κι' ἄλλα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα, μὰ ζαλίσθηκα τόσο ἀπὸ τὴν κακογραφία τους, ποὺ δὲν ἔχω πιὰ κεφάλι νὰ γράφω . . . γιὰ ποιοὺς λόγους τἀπορρίπτω. Στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἔδισσων, ἀ. (ΕΜ). Τροϋγκη, κ. (ΙΜ'. Μαντίμ ντὲ Πομπαδούρ, κ. (ΟΚ). Νικηφόρος Φωκᾶς, ἀ. (α 6)γ). Ἀδάμ, ἀ. (ΓΙ).

Ἀναγνώσεις Ψευδωνύμων: Ἄλκης Φλώριας, ἀ. Μέγας Ἐφευρέτης.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Λίβιον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὸ περιοδικὸ ποὺ λές, μοῦ φαίνεται θαρὺ γιὰ παιδὶ τῆς ἡλικίας σου· γιὰ τὴν ὥρα σοῦ φθάνει ἡ «Διάπλαστς» καὶ μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ ἔχεις διαθέσιμα, ἀγόρασε καλύτερα μερικὰ βιβλία') *Ἱερολοχίσην* (λυσόχαρτο ἔστειλα· μόνο λύσεις θὰ γράφῃς σ' αὐτό· ἄλλωστε τώρα δὲν δέχομαι πρὸς δημοσίευσιν· ἀργότερα θὰ προκηρυχθῇ Διαγωνισμός') *Ἀδάμ* (ἔστειλα 4 τετράδια κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου 3 δρ.) *Νιόβην* (ψηφοδέλτια ἐλήφθησαν ἐγκαίρως') *Γεώργιον Πουλάνον, Ἐλάτην τοῦ Αἴνου, Ἄθων, Μαῦρον Πρίγκιπα, Γόδφρυ* κτλ. *Τραγούδι Πόνου, Ἄγγελον, Πάρθιον Βέλος* (ἔστειλα,).

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ἀπριλίου*, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 232 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Ἰουνίου.)

301. *Λεξίγριφος*

Γράμμα, μέλος κι' ἄρθρο
Πλάϊ-πλάϊ τὰ φέρνεις
Καὶ μὲ θέληση, μὲ κόπο,
—Ἐπιμέλεια τὸ πρῶτο !—
Στὸ σχολειὸ τὰ παίρνεις.

Μαρουσιωτάκι

302. *Συλλαβόγριφος*

Θέλεις νὰ χοροπηδήσῃς
Σ' ἔταν ἀπ'τοὺς νέους χορούς;
Φθάνει μόνο νὰ κτυπήσῃς
Δύο φθόγγους μουσικούς.

Λεσβιακὸς Ἀστὴρ

303. *Μεταγραμματισμὸς*

Μὶ τῆς βγάζω
Γάμα βγάζω,
Κι' ἐκεῖ πού τὴν νηγανίζω,
Τώρ' ἁπλῶς τὴ ζεματίζω.

Κυρὰ-Κυραλίνα

304. *Ἀναγραμματισμὸς*

Ὅταν θὲς νὰ ξεφαντώσῃς,
Διάβασε τὰ παραμύθια
Ποὺ ἔχει μέσα,—κ' ἔχει πλήθια!
Μὰ ὅταν θὲς νὰ χαμηλώσῃς,
—Ἔστω μ' ἄλλη ὀρθογραφία,—
Κούνησέ της τὰ ψηφία.

Ναυτόπουλο

305. *Φάκελλος*

* * * * * * *
* *
* Α *
* *
* * * * * * * *

Ἄνω, βασιλεὺς τῆς Περσίας· κάτω, ἀρχαῖος θεός· δεξιά, ἀπόστολος· ἀριστερά, κράτος τῆς Εὐρώπης. Διαγωνίως δέ, ἐκ τῶν κάτω ἀριστερῶ ἅγιος, καὶ ἐκ τῶν ἄνω μυθικὸς βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας.

Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων

306. *Ἐπιγραφή*

Η Ο Ξ Γ Α
Γ Ρ Ε Υ Τ
Η Π Ν Θ Η
Σ Ω Ο Υ Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Τραυματίας τοῦ 1913

307. *Κρυπτογραφικὸν*

1234567 = Πλούσιος τόπος
21451 = Ὄνομα γυναικὸς
3541 = Ἀοχ. φρούριον
4721 = Μέρος λόγου
561451 = Νῆσος τ. Αἰγαίου
65467 = Μάγισσα
72341 = Χρονικὴ μονάς.

Ἄστρο τῆς Λευτεριᾶς

308. *Μεσοστιχὶς*

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀνὰ π.γτε, σχηματίζουν λέξιν, τῆς ὁποίας . . . ζητεῖται ἡ λύσις :

1, Πόλις τῆς Πελοποννήσου· 2, Πόλις τῆς Ἰταλίας· 3, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 4, Φυτὸν συμβολίζον τὴν δόξαν· 5, Βασίλισσα, μήτηρ δυστυχής· 6, Ἀργοναύτης.

Ἀειθαλὴς

309. *Γρῖφος*

α
Μ α α
ξ·
Θ Μ Τ α α
α

Ἔξυπνη Γατούλα

310. *Μικτὸν*

ο - πτς - εααι - δν - ιεαι

Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

311. *Anagramme*

Sur le mont Blanc j'ai fait [escale
Et j'ai pu prendre, sans effort,
Juste la hauteur verticale
Du sommet où j'étais alors.

On calcule ainsi la distance
D'un point quelconque à l'é- [quateur;
C'est assez facile, je pense,
Quand on est un navigateur.

Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 6

70. Σαλαμάνδρα (σάλα, μάνδρα.)— 71. Ταυρὶς (ταῦ, ρίς.) — 72. Πύλη-ὕλη.—73. Ὅρκος - ὄρμος.—74.

ΑΠΕΛΛΗΣ 75. ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ
ΑΟΜΟΚΟΣ (Ρόζα, Ἄτροπος,
ΘΕΟΔΩΡΑ πεζός, ἔπος, Ζεύς,
ΚΟΧΛΙΑΣ Ὀπούς, ὄπερος,
ΕΛΕΥΣΙΣ
ΑΧΑΡΝΑΙ Σοῦσα.) — 76-80.
ΑΔΕΛΦΟΣ Διὰ τοῦ δ: *δρόμος, δῶμα, Δῆλος, δύτης, ἔξοδος.*— 81. ΛΑΜΙΑ-ΛΥΚΟΣ (Λῖνος, ΑΥλός, ΜήΚων, ΙανΟς, Ἄργο Σ.)— 82. Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.— 83. *Τῆς οἰκίας ἐπιμελοῦ.* (τ' εἰς κ ἴι, σὲ πῖ με, λοῦ,)—84. La note (=σημείωσις) λογαριασμός, μουσικὸς φθόγγος.,

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΒΒΛΑ ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΕΙΣ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης, (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 17,50 (5 καὶ 6).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, δρ. 7. (3,50 καὶ 4,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, Δημοτικὰ Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Ταρσούλη. Ἄδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 15. (5 καὶ 6). Β' Τόμος δρ. 15. (5 καὶ 6).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομίδια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50. (1,50 καὶ 3).

Πρόας ὁ Νικίου, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

Ὁ Πυρειοπώλης, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (6 καὶ 7).

Ὑπὲρ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25. (7 καὶ 8,50).

Ὁ Φώτης, ἐμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 καὶ 4,50).

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ 17,50 (5 καὶ 6).
Ἀναδυομένη, δρ. 20 (6 καὶ 7).
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 25 (6 καὶ 7.) Τόμος Γ' δρ. 20 (6 καὶ 7).
Ἰσαβέλλα, δρ. 25 (4,50 καὶ 6).
Κακὸς Δρόμος, δρ. 12,50 (4,50 καὶ 6).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 8,10 (4,50 καὶ 6).
Κόκκινος Βράχος, δρ. 17,50 (4,50 καὶ 6).
Κόσμος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 20 (5,50 καὶ 7).
Κωμῳδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 4 (4 καὶ 5).
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 15 (5 καὶ 6).
Μητροιά, δρ. 5 (4 καὶ 5).
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, ἕκαστος δρ. 15 (5 καὶ 6).
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 15 (4,50 καὶ 6)
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30 (6 καὶ 7)
Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 15 (5 καὶ 6)
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 12,50 (4,50 καὶ 6.)
Τερέζα Βάρμα-Δακόστα, δρ. 20 (5.50 καὶ 7).
Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι δρ. 30 (6 καὶ 7).
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 (6 καὶ 7).
Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι δρ. 30 (6 καὶ 7.)
Ὁ Τρελλος μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους δρ. 25 (5 καὶ 6).
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 25 (6 καὶ 7).
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 12 (4,50 καὶ 6)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΖ' — 412)

Η Εὖα ψηφίζει τὸν Ἀπόγονον Ἡρώων καὶ ὅσους τὴν ἐψήφισαν εὐχαριστεῖ.

(ΚΖ' — 413)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

Ἀναγνωρισμένον ἐπιστημονικὸν Σωματεῖον, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ἕλληνας συλλέκτας γραμματοσήμων. Χάριν τῆς διαδόσεως τῆς ἐρασιτεχνίας τῶν γραμματοσήμων καὶ τῆς χειραγωγήσεως τῶν ἀρχαρίων συλλεκτῶν ἡ Ἑταιρεία δέχεται ὡς ἐπίκουρα μέλη, ὑπὸ ἰδιαιτέρους ἐθνοπιοὺς ὅρους, νέους καὶ νεάνιδας συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος. Τὰ μέλη λαμβάνουσι δωρεὰν καὶ τὸ εἰκονογραφημένον περιοδικὸν τῆς Ἑταιρείας «Φιλοτέλειαι», οὗτινος ἓν τεῦχος ἀποστέλλεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Διὰ πληροφορίας ἀπευθυντέον πρὸς τὸν γραμματέα τῆς Ἑταιρείας κ. Ἀθαν. Ζερβόπουλον, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἀρ. 8-Β, Ἀθήνας.

(ΚΖ' — 414)

Σ ἠγαπημένα μου ἀδελφάκια ΜΕΛΟΥΣΑ καὶ ΠΕΓΚΡΟΦ εὐχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ νὰ περάσουν μὲ ὑγεία καὶ χαρὰ τὸ ΠΑΣΧΑ. ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΙΚΟΛΑ Γ'ΕΦ

(ΚΖ' — 415)

Ο ΕΝΔΟΞΟΣ ΕΛΛΗΝ καὶ ὁ ΑΡΟΒΡΟΚΑΡΗΣ στηριζόμενοι στὴν καλοσύνη τῶν Ἀναδρομάρη τῆς Ἀττικῆς, Γιοῦ - Γιοῦ, Εὔας, Ἑλληνικοῦ Ἰσεώδους, Ἡλιοβγαλτῆς, Βάρκας τοῦ Κανάρη, Ζίλδας τῆς Ἀγρίας, Λέλιας, Λιλάντας, Λατένιας, Μάγισσας, Μαμζέλ Νιτσοῦ, Ναρκίσσου, Ξανθίππου, Σιλουέττας, Τζοκόντας, Τσέκω Κούγκαν, Φωτιᾶς καὶ Φαίδρας τοὺς ζητοῦν ἕνα τετραδιάκι (στὸν ἴδιο φάκελο) γιὰ ἐνθύμιο. Πιστεύουν ὅτι οἱ ἀνωτέρω δὲν θὰ τοὺς στερήσουν μιᾶς τόσο μεγάλης χαρᾶς. Ὅσοι ἄλλοι θέλουν ἂς στείλουν. Δ/σις: (ΚΖ'—369).

(ΚΖ' — 416)

Ὁ ΚΑΤΑΜΑΚΗΤΟΙ μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστηση γίνομαι μέλος τοῦ Συλλόγου σας. ΜΗΔΕΙΑ

(ΚΖ' — 417)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΣΤΗΡ,,
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν Προθεσμία 40θήμερος. Συμμετοχὴ μονόδραχμος. Βραβεῖα τρία.

α') Ὑπὲρ Πατρίδος (Βιβλιοθ. Διαπλ.)
β') Χρυσοκάραβος (Πόου.)
γ') Ὑπὸ τὰ Φθινοπωρινὰ Ἄστρα (Χάρισον.)

Δ/σις: μόνον διαγωνισμοῦ: Σπύρον Πεσεξίδην, Μονεμβασίας 11, Ἀθήνας.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ

(ΚΖ' — 418)

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΤΖΕΡΑΡ χαιρετᾷ ὅλους, ἰδιαιτέρως ΜΑΓΚΑΛΗΝ καὶ ΚΙΡΚΗΝ (ποὺ δὲν φαίνεται.)

(ΚΖ' — 419)

Τ αξίδευα, δὲν ξεχνῶ ποιὰ εἶσαι, Αἰγυπτία; Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν ἀγάπη σας. ΙΝΔΙΑΝΑ

(ΚΖ' — 420)

Δ ιαπλασόπουλα, εἶμαι ὑποψήφιος ψηφίστε με· Εὐχαριστῶ, ΓΙΝΟ ΒΟΥΓΑ, καὶ μὲ ψήφισες. ΠΑΡΘΙΟΝ ΒΕΛΟΣ

(ΚΖ' — 421)

Π ρωτομπαίνοντας εἰς τὸ σαλόνι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες καὶ ξεχωριστὰ τοὺς «ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥΣ». ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΦΩΚΑΣ

(ΚΖ' — 422)

Π ρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἀπαράπαντας. Ζητῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστάλ ἀπὸ τὴν Εὔαν. Δ/σις: Γεώργιον Α. Ἰωαννίδην, Κῶν-Δωδεκανήσων. ΑΔΑΜ

(ΚΖ' — 423)

Οἱ ΣΥΛΛΟΓΟΙ "ΕΡΜΗΣ,, ΚΑΙ "ΑΣΤΗΡ,, ΣΥΝΕΜΑΧΗΣΑΝ.

(ΚΖ' — 424)

Α πέγονε Ἡρώων, Μ. Μ. ἐστείλαμε δὲν ἔλαβες;
Ἄθως, Ἀάβαρον τοῦ 21 (στὸ Δημοψήφ.)

(ΚΖ' — 425)

Σ ύλλογος ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΩΝ. Νέοι ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ: Ἄθως—Δαγουδάκης, Ἀρτανιάν— Κυτανίδης, Ἄραμις — Δεληγραμμάτικας, Πόρθος — Παπαδόπουλος, Διαλυθήτε, ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ.
Ἀνακαλῶν ΚΟΜΗΣ ΡΟΣΕΦΟΡ

(ΚΖ' — 426)

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
"ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ,,

Ὅστις ἀνακαλύφει τοὺς ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΑΣ λαμβάνει ἐκλεκτὸν βραβεῖον. Ὅστις δὲν τοὺς πετύχει ἔχει πρόστιμο 10 δρ. Ἐὰν δὲν τοὺς ἀνακαλύφει κανεὶς μέχρι τέλους Μαΐου τοὺς ξεσκεπάζουμε ἐμεῖς. "ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΑΙ!, τρέμετεε!..

Ὁ τῶν Διαγων. Σωματοφύλαξ ΠΟΡΘΟΣ

(ΚΖ' — 427)

Φ ίλαθλε, ἐστείλα στὴν ὁδὸν Α', δρ. 5. Νὰ στείλω ἐκεῖ; Ποῦ θὰ πῆς προσχῶς; ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

(ΚΖ' — 428)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Ἐξελέγησαν διὰ τὸ 1927. Πρόεδρος: Εὐστάθιος Δαφνομήλης, Γραμματεὺς: Θέκλα, Ταμίας: Ἀλεξία.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Διαγωνισμῶν: Ἀσάν, Ἐσπαδόμαστος· Χρυσήλιος, Ἀποκαλύψεων: Μιχαὴλ Ἰγαρινός, Δημοψηφίσματος: Ἀγγελιής, Ἀντιπροσωπειῶν: Ἀλέξιος Ἀργυρῶς.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: Καλαμακίου Κυανέλευκη, Μολάων Πάρθιον Βέλος, Μυτιλήνης: Πλωμαρίου Ἀρίων, Ἁγίου Σωμεῶνος Νιόβη.

ΜΕΛΗ: Κωνσταντῖνος Διογένης, Νιόβη, Κυανέλευκη, Ἐλαφίνα, Πάρθιον Βέλος, Ἀρίων.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: «Ὁμοσπονδίαν Βουλγαροκτόνων», Ἀλεξάνδρου Σούτσου 1, Ἀθήνας.

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν τὸν πρωτότυπον διαγωνισμὸν λογοπαιγνίων (καλαμπούρια) ἀπομνιῶν ἢ καὶ ξένων. Προθεσμία δίμηνος συμμετοχὴ 3δραχμος. Βραβεῖα 3.

Προσοχή: Τὸ ἀρπότερο θὰ δημοσιεθῇ στὴν Διάπλασι. Τρέξτε ὅλοι καὶ ὅλες σᾶς περιμένουμε.

Ὁ τῶν διαγωνισμῶν: ΑΣΑΝ

(ΚΖ' — 429)

Ε ἰσερχόμενος στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. Διαπλασόπουλα-α νὰ περιμένω ἕνα τετραδιάκι σας: Δ/σις: Σπύρον Πεσεξίδην, Μονεμβασίας 11, Ἀθήνας. ΚΟΝΤΕ-ΡΕΠΑΝΑΚΗΣ

(ΚΖ' — 430)

Μ πράβο, ΚΕΛΕΜΕ (Λεωνίδα Τουφεξῆ). Ἀνακάλυψες τὸ ψευδώνυμο ποὺ εἶπα μόνος μου; Οὔτε ὁ μακαρίτης ὁ Κολόμβος . . . ΜΑΥΡΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ

(ΚΖ' — 431)

Ι ΝΔΙΑΝΑ γράμμα σου δὲν ἔλαβα ἀκόμα.
ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ

(ΚΖ' — 432)

Π ροκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγράφων καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος· προθεσμία ἕως τέλη Μαΐου. Βραβεῖα 4 ἐκλεκτά. Στείλατε: Πατριάρχου Ἰωακεὶμ 20, Ἀθήνας.
Ἐλαφίνα, Τρελλοκόριτσο, Κοσμοχαλάστρα, Ἀράπα

(ΚΖ' — 433)

Α μλετ, σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἀλληλογραφῶ. Νέμεσις

ΤΥΠΟΙΣ ΧΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓίου ΣΤΑΥΡΟΥ 10. ΑΘΗΝΑΙ